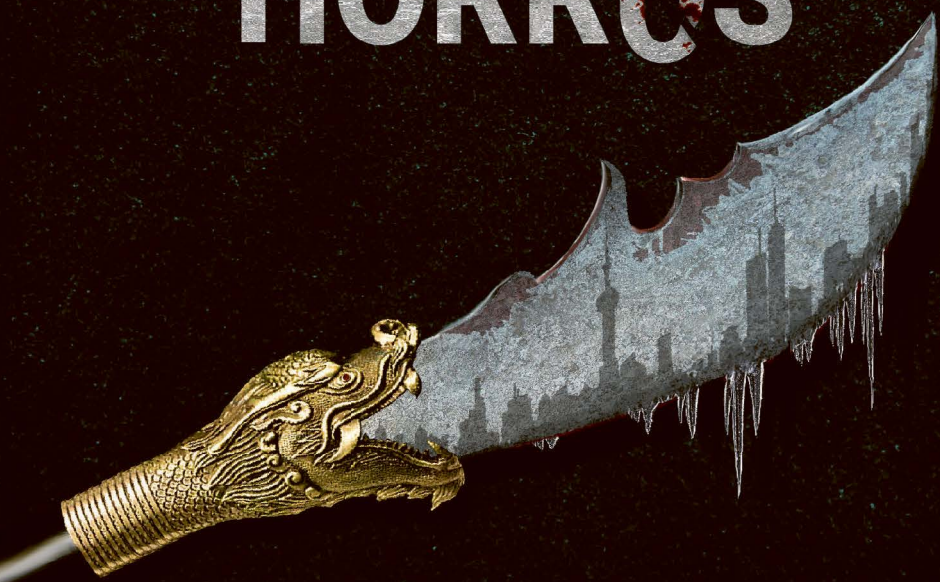

HELENA IMMONEN

HORROS

DOCENDO

HAVU

HELENA
IMMONEN
HORROS

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Sitaatti Olli Halosen kappaleesta Kylä keskellä ei mitään (san. Olli Halonen), s. 209.

Sivun 312 lainaus on mukailtu Onnettomuustutkintakeskuksen raportista Y2015/05 ”Varusmiehen kuolemaan johtanut ampumaonnettomuus Hangon Syndaleniassa 16.12.2015”.

Copyright © Helena Immonen ja Docendo 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

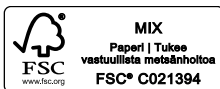
Kansi: Jussi Jääskeläinen

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-488-7

Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Prologi

4. kesäkuuta 1989

Oli aamuyö, kun Meng Joon-woo polki pyörällä hiljaista katua. Hän oli tehnyt pitkää päivää jo monta kuukautta. Pekingissä, kuten kaikkialla muuallakin Kiinassa, oli menossa rakennusbuumi. Rakennustyöntekijöitä virtasi maaseudulta kaupunkeihin ja töitä riitti.

Meng Joon-woo oli kotoisin Etelä-Koreasta. Hänellä oli rakennusinsinöörin tutkinto ja hän oli tullut Kiinaan töiden perässä. Tai totta puhuen häntä oli houkutellut enemmän eräs kaunis kiinalainen neito, jonka hän oli tavannut muutamaa vuotta aiemmin. Nyt tuo nainen oli hänen vaimonsa ja odotti heidän lastaan.

Joon-woo oli taitava työssään, mutta koki silti tasaisesti huonoa kohtelua kansallisuutensa vuoksi. Hänen vaimonsa oli ehdottanut, että hän alkaisi käyttää kiinalaista nimeä. Ehkä se olisi parasta. Sukunimensä hän olikin kirjoittanut kiinalaisittain siitä asti, kun oli muuttanut maahan.

Nyt Joon-woo ei ajatellut nimeään vaan ainoastaan sitä, että pääsisi hetkeksi vaimonsa viereen ennen kuin piti lähteä takaisin työpaikalle.

Joon-woo pysähtyi kadunkulmassa ja epäröi. Jos hän oikaisisi Taivaallisen rauhan aukion kautta, hän pääsisi nopeammin kotiin. Mutta hänen vaimonsa ei pitänyt siitä, että hän kulki sitä kautta, sillä aukio oli jo pitkään ollut täynnä mielenosoittajia. Edellisenä iltana, Joon-woon ollessa vielä työpaikallaan, oli Pekingiin julistettu ulkonaliikkumiskielto. Joon-woo oli kuitenkin arvellut, ettei hänellä olisi hätää. Ulkonaliikkumiskielto oli määrätty protestoijien takia. Hänellä ei ollut heidän kanssaan mitään tekemistä.

Joon-woo käänsi pyöränsä kohti aukiota. Hän ei menisi itse aukiolle vaan polkisi viereistä katuja ja ohittaisi alueen nopeasti. Ei siinä menisi kuin muutama minuutti, ja pian hän olisi vaimonsa vieressä. He voisivat syödä aamiaista yhdessä.

Kun Joon-woo kaartoi Changan-kadulle – Ikuisen rauhan kadulle –, hän joutui jarruttamaan äkisti. Kadulla oli paljon mielenosoittajia. Hän oli sittenkin valinnut reittinsä huonosti. Ihmisiä oli paikalla poikkeuksellisen paljon ja osa oli selvästi varautunut yöpymään ulkona. Ilmassa väreili odotus ja uhma, kuin jotain suurta olisi tapahtumassa.

Joon-woo päätti kääntyä ympäri ja valita toisen kadun. Hän laskeutui pyöränsä selästä ja pyöräytti ajopelin ympäri.

Samassa ilman täytti repivä ääni. Jossain ammuttiin. Ihmiset kirkuivat ja lähtivät juoksemaan. Joon-woo väisti mielenosoittajia ja vetäytyi kadun sivuun, kun hän tunsi kivun lävistävän kehonsa. Hän kaatui katuun.

Ihmisiä juoksi paniikissa hänen ohitseensa. Osa kompastui häneen, mutta jatkoi sitten matkaansa. Joon-woo yritti nousta seisomaan, mutta jalat eivät totelleet. Hän kohotautui ylöspäin ja näki, että hänen housunsa olivat veressä.

Joon-woo kääntyi vaivalloisesti vatsalleen ja lähti ryöimään. Kipu oli sanoinkuvailematonta, mutta Joon-woota ajoi eteenpäin ajatus hänen ihanasta vaimostaan ja heidän syntymättömästä lapsestaan.

Hän ryömi, kunnes ei jaksanut enää. Hän sulki silmänsä ja kuiskasi vaimonsa nimen.

I

Syksyllä 2024

Mitä vaaditaan siihen, että voi muuttaa maailmaa? Tai vähintään uudistaa maailmanjärjestyksen, kuten Kiinan kommunistinen puolue halusi tehdä.

Tätä oli Zheng Qianin isä kysynyt häneltä toistuvasti, kun hän oli ollut vasta poika. Aluksi Zheng ei ollut osannut vastata oikein. Hänen ehdotuksensa olivat murentuneet kerta toisensa jälkeen isän tiukkoihin jatkokysymyksiin. Isä ei ollut antanut hänen luovuttaa, vaan oli piinannut asialla kerta toisensa jälkeen.

Nykyään Zheng oli aikuinen mies ja tiesi vastauksen.

Siihen vaadittiin vallankumouksellinen idea sekä riittävästi röyhkeyttä toteuttaa se.

Juuri nämä asiat Zhengillä vihdoin oli. Hänellä oli mahdollisuus onnistua ja mullistaa maailmanjärjestys. Kunhan vain tuloksia alkaisi tulla. Ja pian.

Tummaan pukuun pukeutunut Zheng käveleskeli verkkaaisesti pöytäriivien välissä ja tarkkaili tutkimusryhmäläisten keskittynyttä työskentelyä. Hänen teki mieli piiskata tutkimuskohteita kovempiin ponnisteluihin, mutta hän tiesi, ettei toivottuja tuloksia tulisi sillä tavalla. Zhengin

turhautunut raivo vain etsi tietään ulos.

Hän osaisi kyllä hallita vihansa, kuten oli osannut isänsä kanssa.

Jos tutkimus ei pian alkaisi tuottaa haluttuja tuloksia, Zhengin koko ura ja tulevaisuus olisivat vaakalaudalla. Kun hän oli esittänyt kunnianhimoisen tutkimusideansa useita vuosia aiemmin, siihen oli suhtauduttu epäillen. Kiinnostava teoria, mutta mahdoton toteuttaa, oli hänelle sanottu. Amerikkalaiset kokeilivat tuota jo ja totesivat, ettei se ole mahdollista. Miksi siis meidän pitäisi käyttää sellaiseen resursseja, oli Zhengiltä kysytty.

Amerikkalaiset, pah! Eikö hän ollut monta kertaa älykkäämpi kuin yksikään amerikkalainen? Sen hän, Zheng Qian, aikoi totisesti todistaa.

Zheng pysähtyi seinän viereen ja tarkasteli huonetta. Hän kääntyi ja näki itsensä vilaukselta isosta peilistä. Hänen toinen kulmakarvansa kasvoi eri tavalla kuin toinen, sillä lapsena hän oli saanut otsaansa palovamman. Iho oli uusiutunut niin, ettei arpia jäänyt, mutta toisen puolen kulmakarvat eivät kasvaneet enää normaalisti.

Zheng siirsi katseensa testiryhmäläisiin. Heistä jokainen jännittyi tai vältti katsomasta kohti, kun hän tuli heidän lähelleen. Nyt osallistujat olivat keskittyneitä suorittamaan heille annettuja tehtäviä.

Suurin osa Kiinan asevoimien väestä oli Zhengin mielestä pelkureita. He eivät uskaltaneet tavoitella suuria. Onneksi joukossa oli ollut yksi kenraali, joka oli asettunut hänen puolelleen ja puhunut hänelle määrärahat tutkimusprojektiin. Niiden idioottien joukossa oli siis ainakin yksi tarpeeksi älykäs ihminen, joka oli ymmärtänyt Zhengin vision ja

sen, mitä kaikkea projektin onnistuminen mahdollistaisi. Zheng oli tavoitellut niin merkittävää tutkimusaihetta, että hän voisi nousta suurten kiinalaisten tutkijoiden joukkoon. Häntä tukenut kenraali oli tietenkin ensisijaisesti tavoitellut Kiinan asevoimien nousua ylivertaiseksi koko maailmassa.

Sekin tavoite sopi hyvin Zhengille.

Niin Zheng oli saanut aloittaa projektinsa. Hän johti kolmesta eri vertailuryhmästä koostuvaa tutkimusta, jonka tuloksia hänen kollegansa ja pomonsa odottivat jännityksellä. Osa sen vuoksi, jotta saisivat nähdä kunnianhimoisen pyrkyrin uran tuhoutuvan ja toiset sen vuoksi, että pystyivät kuvittelemaan mitä se tarkoittaisi, jos Zheng kaikista epätodennäköisyyksistä huolimatta onnistuisi.

Hänen tutkimusmääräaikansa oli pian umpeutumassa.

Zheng jatkoi kävelyään huoneessa. Hän asteli verkkaisesti pöytien välissä ja pysähtyi lopulta tutkimuskohde 15:n kohdalla. Naisen ilme oli tuskainen. Hän puristi tablettitietokonetta käsissään ja hikoili.

Vain tuntia aiemmin naisella oli ollut kaikki hyvin.

Zheng veti vapaan tuolin alleen ja istahti naista vastapäätä.

– Mikä hätänä? hän kysyi rauhallisella äänellä.

Tutkimusryhmäläiset suorittivat erilaisia logiikkaa, reaktiivnopeutta, motoriikkaa ja päätöksentekokykyä vaativia tehtäviä tableteillaan. Tehtäviä toistettiin tutkimuksen aikana useita kertoja ja tuloksia verrattiin toisiinsa.

Nainen ei uskaltanut nostaa katsettaan Zhengiin. Hänen kätensä tärisivät.

– Tämä on liian vaikeaa, hän kuiskasi tuskin kuuluvalla äänellä.

Zheng tarkkaili naisen kasvoja herkeämättä.

– Olet tehnyt samat tehtävät jo useita kertoja ja varsin erinomaisin tuloksin, Zheng totesi. – Niiden on tarkoituskin muuttua vaikeammiksi.

Naisen hengitys kiihtyi ja kyyneleitä tulvahti silmiin. Hän pudisti päätään.

– En pysty... Tehtävä on liian monimutkainen. Tuntuu jotenkin oudolta, mutta en osaa selittää, miten. En osaa ajatella normaalisti. En vain pysty päättämään seuraavia siirtoja.

Zheng tunsi innostuksen heräävän. Hän yritti hillitä sitä. Tämä ei välttämättä tarkoittanut mitään. Ehkä nainen oli vain väsynyt, tai syönyt jotain pilaantunutta.

Tai sitten Zheng oli vihdoinkin saavuttanut läpimurron.

– Miten voit? Oletko sairas? Pahoinvointia tai pääkipua? Zheng kysyi.

Nainen pudisti päätään.

– Olen ihan terve.

– Näytähän, Zheng pyysi. Nainen ojensi tablettinsa hänelle. Zheng selasi naisen aiempia tehtäviä, jotka olivat testanneet reaktionopeutta ja päättelykykyä. Hän vertasi tuloksia tänä aamupäivänä tehtyihin kokeisiin. Pistemäärä oli suorastaan romahtanut.

– Olen todella pahoillani, nainen sanoi ja pidätteli itkua.

– Olenko pettänyt teidät?

Zheng laski kätensä varovasti naisen olkapäälle ja puristi hellästi.

– Päinvastoin, hän sanoi itsevarmasti. – Sinun tuloksesi ovat tutkimuksen kannalta suorastaan erinomaiset.

Lopulliseen voittoon tarvittaisiin vielä lukuisia toistoja ja vastaavia tuloksia muissa henkilöissä, mutta siinä hetkessä

Zheng oli jo varma onnistumisestaan. Miten hän tulisikaan nauttimaan siitä, kun näkisi ilmeet kateellisten kilpailijoidensa kasvoilla. Hän tulisi vaalimaan sitä hetkeä, kun nuo kaikki tajuaisivat, mitä hän oli saavuttanut.

Hän tulisi jättämään nimensä Kiinan historiankirjoihin.

2

Keväällä 2025

– ELO! KAPINA! ELO! KAPINA!

Mielenosoittajat huusivat rytmissä. Minka seiso i eturivissä suuri kyltti kädessään. Hän oli taiteillut sen edellisenä päivänä. Kyltissä luki: MAAPALLO PALAA! HÄVETKÄÄ HALLITUS! TAPATTE TULEVAISUUDEN!

– Hallitus alas! Minka huusi. Muut yhtyivät huutoon.

Päivän mielenosoitukseen oli tullut enemmän ihmisiä kuin muutamiin edellisiin. Minka tunsi pitkästä aikaa toivonkipinän sisällään. Olisivatko ihmiset viimein heräämässä? Hän katsoi vuorotellen vierellään seisovia mielenosoittajia. He olivat olleet monissa vastaavissa paikoissa ennenkin, tukeneet toisiaan ja pitäneet sankareina niitä, jotka töhrivät eduskuntatalon. Miten ihmiset saattoivat raivostua punaisesta väristä rakennuksen seinässä enemmän kuin siitä, että eläimiä kuoli jatkuvasti sukupuuttoon?

Minka nosti toppatakkinsa kauluksia ylemmäs. Tuuli oli kylmä tänään, kuten huhtikuu oli muutenkin ollut. Minka haaveili jo kesästä, kiireettömistä iltapäivistä Hietaniemen uimarannalla sekä valoisista öistä, joiden aikana hän voisi maalata. Hän haaveili jopa kotona käymisestä, vaikka

tuskin se toteutuisi. Hän ei ollut puhunut vanhemmilleen moneen kuukauteen.

Elokapina oli Minkalle nykyään melkein kuin perhe. He tukivat toisiaan ja ajoivat yhdessä muutoksia, jotka olivat välttämättömiä planeetan ja ihmiskunnan kannalta.

Minka vilkaisi vasemmalle. Max seiso i muutaman kymmenen metrin päässä heiluttamassa omaa kylttiään. Pales tiinalaishuivi peitti puolet kasvoista. Minka harkitsi hetken, että olisi vaihtanut paikkaa voidakseen puhua Maxille. Ehkä he voisivat mennä jonnekin syömään tämän jälkeen.

Vieruskaveri tönäisi Minkaa varovasti.

– Poliisit, hän kuiskasi.

Minka huokaisi. Poliisit olivat jälleen tulleet hajottamaan heidän mielenosoituksensa, vaikka heillä oli siihen perustuslaillinen oikeus. Suomi oli muuttumassa poliisivaltioksi, jossa valta oli niillä, jotka kantoivat asetta. Poliisilla, Puolustusvoimilla. Ja tietenkin natsihallituksella. Minka puri hampaitaan yhteen. Kämmselät olivat punaiset kylmydestä, hän oli unohtanut sormikkaat kouluun. Minka veti kädet takinhihojen sisään ja vilkaisi poliiseja. Olikohan siellä tuttuja naamoja?

Poliisien saapuminen vain lisäsi Minkan päättäväisyyttä. Monet vapaustaistelijat olivat historian kuluessa saaneet kärsiä. Tässä oli lopulta kyse häntä itseään suuremmista asioista – siitä, olisiko heillä elinkelpoista planeettaa enää sadan vuoden kuluttua.

Reilua tuntia myöhemmin Minka sulki yksiönsä oven Alppilassa. Kyyneleet tulivat heti, eikä se enää johtunut pienestä annoksesta kyynelkaasua, jolle Minka oli altis-

tunut mielenosoituksessa. Tunti aiemmin koettu itsevarmuus ja toivo olivat valuneet hänestä pois.

Miksi ihmiset eivät välittäneet? Joskus Minka oli ajatellut, että ehkä muut eivät vain tienneet tarpeeksi. Oikeasti suurin osa ihmisistä ei edes halunnut tietää.

Minka raahautui pieneen keittokomeroon ja lämmitti edellisen päivän linssekeittoa mikrossa. Hänen teki mieli avokadoa, mutta hän oli lopettanut niiden syömisen opittuaan, miten epäeettisesti avokadoja tuotettiin. Niiden kasvattaminen vaati paljon vettä, joten paikalliset asukkaat saattoivat kärsiä kuivuudesta, kun vesivarat käytettiin viljelmillä. Riistoviljelyn jälkeen avokadot kuskattiin toiselle puolelle maailmaa ja samalla saastutettiin planeettaa entisestään.

Minka istahti lattialle sohvan viereen ja lusikoi keittoaan. Olohuoneen sohvapöydällä oli lyijykynäpiirustus, jota hän oli edellisenä päivänä hahmotellut. Kuvassa oli ilves, joka istui kallion päällä katse käännettynä sivulle. Minka oli tyytyväinen siihen, miten oli onnistunut piirtämään ilveksen pään ja katseen suunnan. Hän oli tavoitellut sitä, että kuvaa katsoessa ryhtyisi pohtimaan, mitä ilves oikein näki.

Joskus taiteessa ei ollutkaan tärkeintä se, mitä näytettiin vaan se, mitä jäi piiloon.

Minka piirsi usein tarkkoja lyijykynäkuvia, vaikka maalaustaiteen puolella hän tunsii vetoa kolorismiin. Minka ihaili erityisesti Sigrid Schaumanin ja Gösta Diehlin sielukasta ilmaisuvoimaa. Nykyaiteilijoista myös entisen nyrkkeilijän Eva Wahlströmin tyyli puhutteli häntä.

Taide oli pitkään ollut Minkan henkireikä. Silti ahdistus otti hänet joskus valtaansa niin, ettei hän kyennyt nousemaan

sängystä, saati menemään kouluun. Minka opiskeli Taideyliopiston Kuvataideakatemiassa. Vielä hakiessaan opiskelemaan hän oli ajatellut, että taide voisi muuttaa maailmaa. Nyt hän ei ollut siitä enää varma. Tarvittiin paljon järeämpiä keinoja, sillä maailma oli jo luisumassa katastrofin.

Minka sai keiton syötyä. Hän nousi ja vei astian tiski-altaaseen. Tiskata ehtisi myöhemminkin.

Puhelin piippasi sohvalla. Minka nosti luurin käteensä ja avasi Instagramin. Max oli lähettänyt hänelle viestin. Max kirjoitti englanniksi, sillä hänen suomensa oli vielä heikkoa.

Hei Minka! Näin sinut tänään mielenosoituksessa. Mitä sinulle kuuluu? Harmi ettemme ehtineet jutella. Mietin usein edellistä keskusteluaamme. Onko liian kornia sanoa, että saan ajatuksistasi voimaa? Vaikka kyllä minua ahdistaa se, miten hitaasti asiat etenevät, jos etenevät ollenkaan. Haluaisin löytää parempia keinoja edistää asiaamme. Luulen, että ajattelet samoin. Olisi kiva joskus nähdä ihan rauhassa ja jutella.

Minkaa hymyilytti. Max oli huomaavainen mies. Ihan erilainen kuin ne pojat, joiden kanssa Minka oli käynyt koulua. Max oli aidosti kiinnostunut hänen ajatuksistaan. Pari kuukautta aiemmin Max oli auttanut häntä muuttamaan uuteen asuntoon ja lainannut rahat vuokratakuuseen, kun Minka ei ollut halunnut kääntyä vanhempiensa puoleen. Vanhemmat eivät ymmärtäneet Minkan aktivismia ja he olivat ottaneet asiasta yhteen niin pahasti, että Minka oli katsonut parhaaksi ottaa etäisyyttä. Ilman Maxin apua Minka olisi ollut todella pulassa, sillä edellinen asunto oli

ollut niin paha homeloukko, että hän oli alkanut saada hengitystieoireita.

Ennen kuin Minka vastasi viestiin, hän kävi tarkistamassa, oliko Max julkaissut uusia kuvia. Hän selaili Maxin kuvia usein. Maxin profiili oli julkinen, toisin kuin hänen omansa. Max oli vihdoinkin laittanut pyynnön seurata hänen tiliään. Minka hyväksyi pyynnön ja jatkoi Maxin kuvien selaamista. Hän pysähtyi yhteen, joka oli otettu talvella. Maxilla oli tumma toppatakki päällään sekä kaulassaan sama mustavalkoinen palestiinalaishuivi. Taustalla näkyi kyltti FREE PALESTINE, STOP KILLING CHILDREN.

Sama palestiinalaishuivi oli Maxin kasvojen edessä useissa kuvissa, mutta löytyi myös muutamia, joissa kasvot olivat näkyvissä. Kasvonpiirteet viittasivat siihen, että Max oli kotoisin jostain päin Aasiaa. Minka ei ollut kehdannut kysyä, mistä. Sellaisen kysyminen voisi olla loukkaavaa. Hän odotti, että Max kertoisi oma-aloitteisesti taustastaan. Onneksi Maxin profiilissa oli sentään selvästi kirjattuna he/him, joten Minka saattoi ajatella häntä miehenä.

Selattuaan Maxin profiilia hetken aikaa Minka palasi viestikenttään.

Hei Max. Minäkin näin sinut tänään. Olisin halunnut tulla juttelemaan, mutta sitten poliisit tulivat. Olisi tosi kiva nähdä vaikka kahvin merkeissä.

Max vastasi viestiin heti hymiöllä. Minka vastasi toisella hymiöllä, ja siitä viestittely lähti liikkeelle. Äskeinen paha mieli alkoi taittua. Max ajatteli yhteiskunnasta ja maailman

tilanteesta aivan samalla tavalla kuin hän. Hänen kanssaan oli helppo jutella mistä tahansa.

Vihdoin puolenyön aikaan Minkan oli pakko toivottaa hyvää yötä. Hänellä oli seuraavana päivänä koulua. Hän päätti jatkaa maalaustyötään, joka pari viikkoa aiemmin oli jäänyt kesken. Nyt hän tiesi, miten se pitäisi viimeistellä.

Pitkästä aikaa Minka nukahti hyväntuulisena.

3

Toukokuussa 2025

Auringonvalo tunkeutui verhojen kapeasta raosta ja osui Anttoa silmiin. Antto yskähti ja siirsi päätään. Niskaa jomotti, hän oli nukkunut huonossa asennossa.

Uni ei enää tullut. Antto nousi haukotellen istumaan. Hän oli nukahtanut sohvalle paksua sohvatyynyä vasten, Playstationin ohjain vatsansa alla. Ei ihmekään, ettei pää tahatonut kääntyä vasemmalle.

Antto nousi ylös aikomuksenaan suunnata keittiöön. Toisella askeleella hän havaitsi, että lattialla makasi joku.

– Leevi, Antto ähkäisi.

Kaveri oli laittanut viltin maton päälle nukkumisalustaksi ja vetänyt toisen peitokseen.

– Mitä? kuului uninen vastaus.

– Olisit voinut mennä sänkyynkin nukkumaan. Haluatko kahvia?

Antto käveli keittiöön ja otti kahvinpurut kaapista.

– Onko kauramaitoa? Leevi kysyi.

– Ei.

– Voin juoda mustana. Tämä matto on muuten yllättävän miellyttävä makuualusta. Voittaa kenttäpatjan mennessä tullen.

Antto mittasi puruja laskematta ja kaatoi vettä yhtä summittaisesti. Kahvistä tulisi mitä tuli, aivan kuten hänen elämästäänkin.

– Joko aiot kertoa, mikä meni pieleen? Antto kysyi, kun käveli takaisin olohuoneeseen. Hän rojahti sohvalle ja peitti haukotuksen kämmenensä taakse.

Leevi oli soittanut illalla yhdentoista aikaan, että hänen treffinsä olivat menneet huonosti. Hän sattui olemaan Espoossa ja kysyi, voisiko tulla käymään. Koska Leevi oli yksi niistä harvoista kavereista, joille Antto edelleen vastasi puhelimeen, hän oli suostunut. He olivat naukkailleet Anton konjakkia ja pelanneet *Road to Vostokia* aamuyöhön saakka.

– Ei vaan natsannut, Leevi kuittasi.

– Eikä koskaan natsaa, jos luovutat noin nopeasti.

Seurasi lyhyt hiljaisuus.

– Se halusi vain seksiä, Leevi tokaisi sitten.

– Ja sinä et?

Leevi huokaisi.

– En jaksa tuollaista päälleikäyvää menoa. Eikö kukaan enää kaipaa romantiikkaa?

Antto naurahti.

– Olet katsonut liikaa Bridget Jonesia.

– Tai ehkä olen syntynyt väärälle vuosisadalle, Leevi virnisti. – Se eilisillasta. Mitä sinulle kuuluu? Et tullut vuosikokoukseen.

Antto ponnahti ylös sohvalta ja palasi keittiöön. Hän kolisteli kuppien kanssa ja tiesi kyllä, että Leevi ymmärsi hänen välttelevän kysymystä.

Antto tunsu Leevin lukiosta, mutta todella läheisiä heistä oli tullut varusmiespalveluksessa. Hän ja Leevi olivat pal-

velleet yhdessä erikoisrajajääkäreinä seitsemän vuotta sitten. Joukkueesta oli inttivuoden aikana kasvanut tiivis porukka, ja he olivat tavanneet kotiutumisen jälkeen vähintään kerran vuodessa. Antto oli ollut poissa nyt kahdesta edellisestä tapaamisesta.

Anttoa ärsytti, että Leevi oli ottanut asian esiin. Vaikka Leevi oli hyvä ystävä, hän ei aikonut käydä tätä keskustelua. Hän ei ollut kenellekään velkaa selityksiä siitä, miksi oli lakannut käymästä tapaamisissa. Eikö asioiden voisi vain antaa olla?

– Tuossa, Antto tokaisi ja ojensi kahvikupin ystävälleen. Tämä ei yrittänyt udella enempää. – Voit olla täällä niin kauan kuin haluat. Jääkaapissa ei tosin ole juuri muuta kuin valot. Minun täytyy käydä hakemassa uudet työvuorolistat kymmeneen mennessä.

Leevi istahti lattialle nojaten sohvanreunaan.

– Hakemassa? Etkö saa niitä sähköpostiin? hän kysyi.

– Hah, en todellakaan. Amerikkalaiset ovat yllättävän kivikautisia. Harvat toiminnot ovat digitalisoituja niin kuin Suomessa.

– Ahaa. Miten töissä muuten menee? Leevi kysyi ja hörppäsi kahvia.

Antto tuijotti kahvikuppiaan. Hän oli aloittanut Pine-wood Securitylla pari kuukautta aiemmin.

– Se on työpaikka, ei sen enempää, hän vastasi.

Antto vilkaisi paljaita varpaitaan. Pitäisi kaivaa jotain järkevää vaatetta ennen toimistolle menoa.

Yhtäkkiä ovikello soi.

– Odotatko vieraita? Leevi kysyi. Hän istui lattialla pelkissä boksereissaan.

– En kyllä odota. Satuitko sinä kertomaan treffitumppanillesi, minne olit menossa yöksi?

Leevi naurahti.

– En unissanikaan.

Antto käveli ovelle ja avasi sen. Musta cockerspanieli syöksyi vauhdilla sisään.

– Äiti, Antto mutisi ja kumartui rapsuttamaan koira.

Johanna Havu astui sisälle asuntoon. Leevi pomppasi sähkökästi lattialta.

– Rouva eversti.

– Huomenta Leevi. Olisiko aika pukea vaatteet?

– Totta kai. Anteeksi, Leevi mutisi ja kiskaisi sohvanreunalta housut käteensä.

Johannan katse kiersi Anton asuntoa, jota ei ollut siivottu viikkokausiin. Hän huomasi pöydällä tyhjän konjakkipullon, mutta ei sanonut mitään.

– Voisitko hoitaa Roosaa pari päivää? Minulla on meno.

– Oletko matkalla jonnekin Pääesikunnan kekkereihin vai miksi sinulla on paraatipuku päälläsi? Antto kysyi kävellessään jääkaapille. – Voinko tarjota jotakin? Kahvia?

Jääkaapissa oli vanhaksi mennyttä maitoa, puoliksi syöty raejuusto, parasta ennen päiväyksen ylittänyt nakkipaketti sekä pari kananmunaa.

– Ei kiitos. Otatko Roosan? Johanna tiukkasi.

– Onko minulla vaihtoehtoja?

Johanna madalsi ääntään. Siitä tiesi, että hän oli ärtynyt. Johanna ei koskaan huutanut, vaan hermostuessaan hän puhui niin hillitysti, että se kuulosti uhkaavalta. Antto oli oppinut, että silloin kannatti tehdä, kuten äiti sanoi. Tosin nyt hän oli aikuinen ja päättäisi itse, mitä tekisi.

– Totta kai on. Voin viedä Roosan tädillesi, Johanna vastasi.

– Ei sinun tarvitse. Roosa voi kyllä jäädä tänne. Olisin vain toivonut ennakkovaroitusta. Minulla on töitä. Äh, mikset ole voinut hankkia jotain katu-uskottavaa koiraa, kuten dobermannia tai rottweileria. Sellaisen voisin ottaa töihin mukaan, Antto sanoi.

– Minä en suoranaisesti saanut valita rotua, kuten hyvin tiedät. Sitä paitsi Roosa on ollut sinullekin hyväksi.

Cockerspanieli tepasteli häntä heiluen ja ruskea nallekarhu hampaissaan Anton luo. Antto kyykistyi ja rapsutti koiraa. Hänen äitinsä oli adoptoinut koiran hyvältä ystävältään, joka oli kuollut syöpään pari vuotta aiemmin.

– Anteeksi Roosa, olet täydellinen juuri tuollaisena, Antto supatti.

Koira pudotti lelunsa ja nuolaisi Anton kättä. Pehmeä turkki tuntui lämpimältä kämmentä vasten. Roosa oli tosiaan ollut hänen tukenaan silloin, kun hän ei ollut kestänyt kohdata muita ihmisiä.

– Joko sinua saa muuten onnitella? Antto kysyi noustessaan seisomaan. Kysymys oli tarkoitettu huolettomaksi, mutta Johannan olemus kiristyi heti. Hän suoristi harmaata pukuaan. Kauluslaatassa näkyivät everstin ruusukkeet mustalla taustalla.

– Ei se ole lainkaan varmaa, hän sanoi.

Antto hymähti.

– Presidentillä on mahdollisuus ylentää ensimmäinen naiskenraali Suomen Puolustusvoimien historiassa. Totta hemmetissä se on varmaa. Presidentti haluaa takuulla profiloitua asiassa.

– Tarkoitin, ettei ole varmaa, että se olen juuri minä. Marjaana on myös pätevä ehdokas.

– Mutta hän sai everstiylennyksen sinun jälkeesi, Antto huomautti.

– Ei sillä ole tässä vaiheessa merkitystä.

Johanna käveli huoneiston ikkunaseinälle, josta avautui merenrantanäköala. He olivat yhdeksännessä kerroksessa, ja maisema oli kaunis.

Leevi nousi lattialta ja meni kaatamaan itselleen toisen kupin kahvia. Hän oli saanut housut jalkaansa.

– On hienoa, että isäsi antaa sinun majaillla asunnossaan. Kauanko ajattelit olla täällä ennen kuin etsit jotain omaa? Johanna kysyi.

– Kunnes saan raha-asiani kuntoon, Antto vastasi kireästi. Hän ei jaksanut käydä taas tätä keskustelua.

– Se on hyvä. On tärkeää, ettet menetä luottotietojasi.

– Pelkäätkö, että yhteiskunnan kelkasta pudonnut poika haittaisi urakehitystäsi? Antto kysyi ivallisesti.

– Olen huolissani sinusta enkä itsestäni, Johanna vastasi kireästi. – Sitä paitsi, vaikka et itse enää tavoittele sotilaan uraa, se ei anna sinulle oikeutta halveksia omaani.

Antto oli vaiti. Äiti ei ollut syypää hänen tilanteeseensa, mutta hän oli kyllästynyt olemaan tilivelvollinen muille. Siksi hän ei enää nähnyt ystäviäänkään, Leeviä lukuun ottamatta. Leevi ei yleensä kysellyt liikoja.

Johanna kääntyi poikansa puoleen.

– Vielä ei ole liian myöhäistä. Sinulla olisi varmasti mahdollisuus palata...

– Lopeta, Antto keskeytti vihaisena. – En ole menossa takaisin enkä kaipaa sinun mielipiteitäsi elämäni.

ON TILANTEITA, JOISSA TOIMINTAKYVYN LAMAANTUMINEN VOI TAPPAA.

Kiina kehittää salaista asetta, joka antaisi maalle järjestyttävän etulyöntiaseman sodan syttyessä.

Antto Havu on kokenut trauman, jonka vuoksi hän on jättänyt kadettikoulun kesken. Sandra Fox on paennut tekemiään virheitä Suomeen, mutta kaipaa takaisin Ison-Britannian ulkomaantiedustelun pariin.

Yllättävä salamurha ajaa Anton ja Sandran yhdistämään kykynsä ja selvittämään, mihin Anton työnantaja on sotkeutunut. Tutkimukset johtavat kaksikon keskelle vaarallista kamppailua vallasta ja kansakuntien tulevaisuudesta.

Uusi maailmanjärjestys viimeistellään Suomen Lapissa, jossa toteutetaan ennennäkemätön lennokki-isku.

Horros aloittaa *Operaatio Kettu* -sarjalla suosioon nousseen Helena Immosen uuden *Havu*-sarjan, jonka ensimmäinen osa pureutuu Kiinan ja Yhdysvaltojen väliseen kilpailuun sekä kuvaa tulevaisuuden lennokkisotaa. Mikä on Suomen rooli suurvaltojen kamppailussa?

Kansi: Jussi Jääskeläinen